

Leto 6. Štev. 12. PRILOGA ZA MLADINO. 1937. dec. 8.

Mladenka Marija, pomagaj mladini.

Mladenka Marija! Kak sladka reč za deklince i dečke! Tudi nebeska Kralica je bila mlada, kak ste vi mladi, je spadala i spada v naše vrste. Tovarišica vam je! Kak sladka reč je to. Še slajše se pa glasi, da je vaša tovarišica brezmadežna, nevtopena, da zamazka greha ne na njej. Nikšega. Ne maloga, ne velikoga, ne poprijetnoga, ne osebnoga. Vsikdar najčistejša i najsvetejša devojka, devica je bila Marija, vaša tovarišica. Čista tovarišica! Nevtopena, brezmadežna tovarišica! Najsvetejša tovarišica! Tovarišica, ki je zavolo svoje čistosti vredna bila, da jo je sam Bog zvolio za mater na zemlji i jo v nebi okronao za kralico nebe i zemle. Mladna, nebeska kralica vam je tovarišica. Preštimate to svojo visoko čast i jo tudi cenite? Cenite jo samo te, če ste čisti vsi, dečki i dečki, deklince i dekle. Čisti kak sneg, lepi kak zvezda, mili kak mesec, nedužni kak lelija, ponizni kak vijoljica, krotki kak ovčica, lübečli kak vroče sunce.

Nevtopena! Zmislj si na svojo brezmadežno deviško mladost i vužgi v mladini veliki ogenj lübezni za tvoje nasledüvanje! Krepi jo v borbaj, poplačaj v zmagaj, pokaži njej, da si njej tovarišica v boji za sveto čistost i pripelaj jo do popolne zmage.

Brezmadežni!

Tiho, kakor angel na prstih, je priplaval k nam praznik Tvojega brezmadežnega spočetja, — o najsvetejša Devica Marija! — Tebi, najčistejši ideal ženske lepote in čistosti, se ponižno klanja ves katoliški svet!

Milijon in milijon src te vdano prosi ob tem dnevu varstva in opore! Ob tvojem oltarju kleči nedolžno dekle, katere čisto, angeljsko oko še ni videlo in spoznalo hudobije sveta! Tvoja ljubezen, o mati, zvesto čuje nad njo; — ti varuješ svojega otroka, da se ne pogubi! — Brezmadežna! K tebi se zatekamo vsi, ki zremo v tebi ljubečo svojo mater, — ki edina zna varno voditi čolniček našega življenja, — da ne utone v viharju življenja, ti najčistejša, ki si strla kači glavo, moraš rešiti tiste, ki se zaupno k tebi zatekajo! Ti Brezmadežna si svetla luč njim, ki hite k tebi pod tvoje varstvo! — Ti Brezmadežna si svetla zvezda, ki vodiš varno in milo svoje otroke k večnim ciljem! Najsvetejša! Ti nam kaži pot iz te doline solzá k večni sreči! Kdor ljubi tebe, — in ti zvesto sledi, ta ni bil pogubljen še nikdar! Brezmadežna! Ti si rešenje čistih duš! — Kdor koli se bojuje pod Tvojim praporom — ta zmaga! — Srce strto od bolesti in gorja, najde pri Tebi tolažbo, mir in srečo! Potolažen gre od Tebe vsakdo, kdor Ti zaupa svoje gorje, o Mati! —

Brezmadežna! Ljubezen, hrepenenje naših src! V Tvoj sladak objem smo prihiteli danes, o prikleni nas na svoje ljubeče srce, tvoje ljubezni so žejne naše duše! Mir, blaženost in radost razlij nad nas, saj smo Tvoji, samo Tvoji!

V Tvoje brezmadežno srce hočemo zapreti vse svoje nade in upe! Glej najčistejša! Zunaj v svetu vlada zmota, prevara in gorje, ob Tebi je sreča in sladkost! —

Vse svoje skrbi poklanjamo k Tvojim svetim nogam! Brezmadežna, ti naše zavetje! Vemo, da bomo v Tebi zmagovali, tudi takrat, ko bode bolest in trpljenje obdajalo naše duše! Pod tvojim ljubečim plaščem smo varni, nobena hudobija sveta nas ne more premamiti, ne vjeti v svoje zanjke, če si z nami ti, — Brezmadežna! —

Devica brezmadežna, najčistejša, ne zabi nas! — Vekomaj Ti hočemo ostati zvesti, o čuvaj nas in vodi nas, — k svojemu Sinu nasproti! Tvoji smo. Čuj vzdihljaje naših src, v višavah ti nebeških nas se spomni.

Na veke naših src zvestoba ti žari,

Ne zabi nas, brezmadežna, prečista Mati — devica ti!

Vika Razlagová.

Ciglar Marija.

Kda je Cerkev svetila Marijino rojstvo i se radüvala z nebeščani pri spomini na te veliki dogodek, ki so ga pričaküvale jezeroletja duše, smo mi v maloj cankovskoj fari sprevodili k

večnomi počitki Ciglar Marijo. Pretekli so že trije meseči, a spomin na njo živi, da lahko pravimo od nje: „Defuncta adhuc loquitur“. Četudi je vmrla, pa še zmerom guči. Guči nam s svojim življenjem, ki je bilo takše, da bi pri svoji smrti lahko pravila s svetim Pavlom: Končala sem tek svojega življenja, ohranila sem vero i zdaj pričakujem plačilo od Gospoda“. Zato se mi zdi primerno, da njej posvetim teh par vrstic.

Njeno življenje je jako preprosto, a v toj preprostosti tak bogato, da smo mi, njeni rojaki, lahko ponosni na te cvet z Marijinoga ograda. Ne se rodila v bogatoj hiši, tudi ne od plemenitih starišev, nego v preprostoj kmečkoj hiši. Bilo je to meseca aprila 1. 1875. Njena detinska i dekliska leta so njej potekla v samoti družinskoga življenja. Nikaj posebnoga mi ne znano iz njene mladosti, a lahko mirno trdim, da je bila vzorna, kak se da sklepati iz poznejšega življenja.

Znamo iz vsakdenešnjega življenja ino deloma tudi iz lastne skušnje, da si mladina rada išče zabave, da je strašno lehkomiselna. A ne bila takša naša Micika ali Mécka, kak so jo doma zvali. Na konci svojega življenja je mela sladko zavest, da ne nikdar zanemarila svojih stanovskih dužnosti. Nikdar ne opustila nedelske službe bože; ne se prestrašila zimskoga mraza, ne je zadržalo jesensko blato, ešče menje pa domači opravki. Srce jo je gnalo v cerkev, kje prebiva Jezuš, ki je bio središče ino cio vsega njenoga življenja. Drugi so iskali zabave pri veselica, ona je poznala samo edno veselico — službo božo. Prva je prišla v cerkev, a zadnja jo je zapustila. I kakše je bilo njeno obnašanje na poti v cerkev? Takše, da je človek lahko pravo, da je hodila po zemli, a ne da bila na zemli: njene misli so najmre bile pri Bogi. Večkrat smo jo vidili, da je po poti molila rožni venec.

Rad bi vām kaj več napisao, a ka da je živela tak skrito življenje, da je samo Bogi znano, jaz pobiram samo drobtinice. Bila je prva, ki je stopila v Marijino družbo; lahko bi jo imenovali ustanovitelico, ar je bila prva prednica. Koliko je morala pretrpeti od nasprotnikov, ki so jo zasmehavali, ar je bila po njihovom mišljenji pregoreča. A ne se brigala za človeče sodbe, nego dosledno je hodila po poti, ki so jo začrtala kongregacijska pravila. Gotovo ne bila niedna tak vredna nositi obleko Marijinih izvoljenk, beli pajčolan, kak ona. V svojem življenji ne poznala druge lübezni kak lübezen do Boga i do Njegove presvete Matere. V toj lübezni je lübila svoje starše, sorodnike ino sploh vsakoga človeka. Ohranila je tak svoje srce neomadeževano za svojega nebeskoga Zaročnika. Oh kak je lübila Marijo! To znajo njene tovarišice ino njeni domači, ki so ž njov vsaki den občevali. Njena lübezen do nebeske Mamice se je pa tudi pokazala med njenov boleznijov.

Tak je pač zakon bože previdnosti, da tistoga, ki ga Bog

lūbi, ne obsiple z bogastvom, nego s trpljenjōm. Vzglēd nam je skrivnostna zgodba trpečega Joba. Več let je bila betežna, a dokeč je mogla, je prenašala posledice boleznī i delala, kak da bi bila pri popolnoj posesti svojih moči. A bolezen je nadalūvala svoje razdiralno delo, dokeč je ne priklenila na bolniško postelo. Bila je to zanjo najvekša pokora, ar ne mogla prejemati pogosto tolažil sv. vere. Bolnik pa potrebūje vnoo dūhovne hrane, ar mora biti hūde boje. Ona ne mela te sreče, da bi jo Jezūš večkrate obiskao med njenov boleznijov, ar razmere toga neso dopūščale, a želela si je vsaki den Jezūša. Ves čas svoje boleznī je mela pred sebov podobo Brezmadežne, šteroj je oblūbila svojo vernost. Počasī so njej potekale duge zimske noči, ar jo sen ne šteo rešiti za par trenutkov njenih bolečin. Nišče ne verostūvao pri njej; sama je trpela. O ne, ne trpela sama, ž njov je trpela Brezmadežna. I kda so njej v samoti male sobice potekali dugi poletni dnevi, kda se je nevolno telo zvijalo v groznih bolečinah, ne kričala na pomoč lūdi, kričala je na pomoč samo Njo, Brezmadežno. Pogled na Marijo jo je potolažo, da je lahko prenašala velike bolečine.

Bolečine so postojale vsikdār hūjše: nastopila je delna ohromelost. Desna roka, s šterov se je tolikokrat med boleznijov prekrizala, je zaspala. Ne se vūpala prekrizati z levov rokov, ar je držala to za žalitev božega Veličastva. G. župnik jo je pomirio, da se lahko mirno z levov rokov križa. Bogala je. Proti konci je trpela strašne bolečine, a trpela je vdano. Ar so njej včasih menkale moči, da bi dugši čas prenašala grozne muke, je glasno zvala Marijo na pomoč, da se je zdelo, kak da bi jo Marija za trenutek zapūstila. Telo je počasī vmiralo, a dūša je postajala od dneva do dneva močnejša, čistejša, očiščena v ognji trpljenja. Slednjič je vgasnolo njeno življenje, kak vgasne sveča, ki je dogorela. Odnese la je s sebov v grob skrivnost svoje boleznī, štere ne štela nikomi razodeti. Štela je tak, da bi bilo njeno trpljenje znano samo Bogi. Vmrla je 6. septembra i se je tak za osvetek Marijīnoga rojstva rodila k pravomi življenji.

Pokop je bio skromen, a v svojoj skromnosti tak genliv, da ne ostalo sūho niedno oko. Vršo se je okoli 6 vūre veče. Sunce je pošilalo svoje zadnje žarke na sprevodnike, ki so mučeč sledili žalostnomi sprevodi, poslavlala se je od nās. Tak se je tūdi poslavlala od nās lūba Mēcka, ki je bila v svojem malom delokrogi kak sunčece, ki širi povsod veselje ino pravo življenje. Šče ednok je oživela pred nami, kda se je bogoslovec Zelko v genlivih rečaj v imeni vseh poslovio od nje. Potem so njeno mrtvo telo položili v zemlo, kje mirno počiva v Gospodi i čaka vstajenje pravičnih. Težko smo se ločili od njenoga groba, a nās je tolažila miseo, da se bomo pali vidili nad zvezdami. (Pokojna je bila naročnica Mar. Lista, goreča tretjerednica. Molimo za njo. Vr.)

Slavnost v Lendavi.

Na katalenje na proščenje je lendavska župnija doživela veliko slavnost, štere spomin se ne bo zbrisao z spomina kesnih rodov.

Lendavska farna cerkev je potrebna bila temelitoga popravka. Začeo je z vpelavanjom elektrike i postavljanjom jaslic g. dekan Jerič, prednik g. plebanoša Bakana, olupšavati cerkev, a dovršo je to delo v popolnosti g. plebanoš Bakan. Ponovo je cerkev popolnoma oznotra i ozvüna. Dobila je novi rušt i streho cerkev z törnom vred, novi poseben vhod na korus, oznotraj je vsa poslikana, tabernakl po cerkvenih predpisih predelan i okrašen, svetniki z velikim oltarom vred bogato pozlačeni, vse prefarbano, prenovljena, da zgleda cerkev kak čista zaročnica z vencom na glavi pred zdavanjom.

Pet svetih meš se je služilo te den v lendavskoj cerkvi. Po sedmoj se je lendavsko občinstvo posvetilo Srci Jezušovomi, po osmoj deca, po devetoj slovenski farniki, po velikoj pa cela fara z madjarskimi verniki. Osmo meša je bila šolska. Vsa hvala ide vučitelstvi lendavske fare, da se je z gorečnostjov zavzemalo za šolsko mešo. Do petsto dece se zbere k svetoj meši, pri šteroj šolarje lepo spevlejo. Genlivo je bilo slišati z nedužnih dečinskih vüst posvetilno molitev, gda so jayno izpovedala deca, da verno ščejo služiti vse svoje življenje sladkomi Srci Boga Odrešenika.

Pred velkov sv. mešov je g. dekan Jerič obdan od lepoga števila dühovščine blagoslovo tabernakl, križ na tabernakli, nove slike i drüge reči, ki so potrebüvale blagoslova. Zatem je pa blagoslovo z lepimi i dugimi cerkvenimi molitvami zvon, šteroga je küpo g. Toplak Jožef, lastnik slatine na Petanjcih v zahvalo, ka ga je dober Jezuš živoga i zdravoga pripelao nazaj iz svetovnoga boja i na spomin v boji spadnjenim vojakom. G. Toplak je z g. dekanom Jeričom sküпно bio v bojnoj nevarnosti. Genlivo i zahvalno je poslušao svojega tovariša g. Jeriča blagoslovitvene molitve, kak genlivo i zahvalno je te molo i spevao, ar se njima je v düši zbüjao spomin na strahote bojne, na grmlenje topov, regljanje strojnic, ar njima so pred oči stopale podobe vnožine razmrcvarjenih tovarišov, ki spijo svoj sen v tüjoj zemli, njeva je pa dober Bog ohrano i povabo, da ga odičita, eden kak dühovnik, drugi kak dobrotnik cerkve. Botrinsko čast je vršila g. Toplakova, rojena Sep Marija.

Po blagoslovitvi zvona je Najsvetejše prenešeno v novi tabernakl, na to pa se je oglasila boža reč z vüst urednika Novin na predganci od deviške i lübeče vere sv. Katalenje. Naj konci predge je povedao, da vidi v toj cerkvi spunjeno, ka Bog zahteva od svoje hiše: Bože hiše se dostaja lepota. Olepšana je ta hiža boža, ar je gorela lübezen v srci g. plebanoša, ki so darüvali noči i dneve skoz več mesecov, naj se prenovitev kak najpopolnej dovrši i z takšim naporom, da so celo zbetežali. Za časa njihovoga oslabenja so še naprej vodili nadzorstvo nad delom, a vso düševno skrb nad 11 jezero düš broječe velike lendavske fare pa sta prevzela njihoviva pomočnika, g. kaplana Halas i Koren, pa sta vso düšovno skrb opravljala vsem i za vse z najvejšov gorečnostjov, ka posvedoči zadovolstvo cele fare. Vodila jlvä je pri tom teškomi deli samo lübezen.

A lübezen, nesebična, plemenita, velika je napunjavala lendavske farnike, ki so v toj stiski, gda malo štera hiša ma ta najpotrebnejša, da so dra-

gevole prispevali nad 200 jezer Dinarov za olepšanje hiše bože, da so svojemi Jezusi postavili tabernakl, kak ga zahtevajo cerkveni predpisi, kde bo za nje prebivao, da je napunjava z jakostmi, bogati v siromaštvi, krepi v slabosti, tolaži v žalosti, i njim plačodeli na smrtno vüro tisti Jezus, ki je opazo skriti filer sirote dovica i ga pohvalo i ki je plačo obečao ešče za kupico mrzle vode, štero ponüdimo najpozadnejšemi človeki na zemli. Sledila je slovesna sveta meša z dvorbov, štero je služo g. dekan Jerič. Med svetov mešov je krasno, iz srca i v srce segajoče popevala do zadnjega koticčka nabita cerkev, pesem je sprevajalo orglanje g. kantora Dominika z vsöv dovršenostjov. Čütila se je zaistino po rečaj sv. Pisma „nova pesem“ v prenovljenj novoj cerkvi. Po svetoj meši so g. dekan naprej molili posvetilno molitev i nešteta vnožina je z genjenim srcom ponavala reči posvetilne molitve: Tvoji smo i tvoji ščemo ostati.

Popoldnevi je g. dekan istotak z dvorbov opravo slovesni vešperas, pri šterom je cela cerkev nad vse lepo popevala pred Najsvetejšim Tantum ergo in Genitori.

Narod je zamišlen v svojo notrašnjost zapüsto kraj lepote i se povrno z popolnim düševnim zadovolvstvom v svoje domove z tem močnim nakanenjom, da bo na božo hišo rad darüvao i da bo živo hišo bože, svojo düšo den za dnevom lepšao.

G. plebanoš je bogato pogostio svoje dühovne sobrate i majstra g. Zamudo Franca iz Križovec pri Lotmerki, ki je zlatarska dela opravljao pa Smrekar Janoša slikara iz Veržeja, ki je slikao cerkev. Oba sta lepo delo napravila i jiva priporačamo. Slike je pa naslikao akademski slikar, lendavčar, g. Pandur Ludovik, ki je ovak tüdi lepo zyršo svoje delo, samo da bi nagoto angelcov, posebno ednoga angelca mogeo bole zakriti, ar moti v pobožnosti molilce Najsvetejšega.

Slovesnost, ki je obinola srca vseh, ki so se je vdeležili, globoko i vroče, naj obine z lübeznostjov Jezušovoga Srca vso faro, je naša ponizna prošnja do toga lübečega Srca. Tak naj bo.

Posvetitev Srci Jezušovomi. Župnišče v Lendavi se je 28. novembra posvetilo Srci Jezušovomi, to je g. Bakan Štefan, plebanoš, z svojima g. kaplanoma, svojima starišoma, sestrov i držinov. Obred posvetitve je zvršo vrednik M. Lista.

V družstvo „Dom sv. Frančiška“ je pristopila do svoje smrti Šabjan Barica, Bogojina, iz Francije. Za prvi znesek je poslala 7 Din. 50 par.

Rešitev vganke.

1. Kda dobimo obečane odpüstke pri molitvi sv. Čisla? Te, če v stanj posvečüjooče milooče z premislavanjom molimo sv. Čislo, to je če mislimo na skrivnost, štero vplečemo med 10 Zdravij Marij.

2. Kakše düžnosti majo kotrige bratovčine živoga rožnoga venca? Vsaki den zmoliti z premislavanjom na nje spadajoče desetino rožnoga venca i svoje življenje ravnali po Marijinom. Düžne so tüdi mesečno, ali bar letno ednok premeniti skriynosti.

3. Ka pomeni v Rožo biti? Pomeni biti kotriga bratovšćine živoga rožnoga venca i te düžnosti verno spunjayati.

Rešo vganke ne nišće pravilno, nekaj samo Kustec Ignac iz D. Bistrice. Naj pride po nagradico.